

Κείμενα από την Δεκεμβριανή Εξέγερση στην Ελλάδα

Πρόχειρη έκδοση



(και τα 10 κείμενα είναι αναδημοσιευμένα από blogs συντρόφων
στην Ελλάδα) 18/12/08



Πυρήνας Ρεαλιστών Μάγων Κύπρου
επικοινωνία: @gmail.com

Όταν το θέαμα βασιλεύει...

(13/12/08)

exnegativosholia.blogspot.com

Το βράδυ της έκτης Δεκεμβρίου ένα περιπολικό διασχίζει δρόμο των Εξαρχείων. Κάποιοι νεαροί το παίρνουν στο κυνήγι και του πετούν διάφορα αντικείμενα. Οι μπάτσοι κατεβαίνουν απ το περιπολικό τους και κατευθύνονται προς τους νεαρούς βρίζοντας τους και επιδεικνύοντας τα γεννητικά τους όργανα. Οι νεαροί απαντάν και οι μπάτσοι σκοτώνουν έναν απ αυτούς, 16 χρόνων.

Μέσα στις επόμενες δυο ώρες χιλιάδες άνθρωποι που θεωρούσαν ότι μπορούσαν να είναι στην θέση του δεκαεξάχρονου κατεβαίνουν στο κέντρο διάφορων πόλεων της Ελλάδας καίγοντας και σπάζοντας σύμβολα της εξουσίας. Τράπεζες, σούπερ μάρκετ, μαγαζιά κινητής τηλεφωνίας, πολυεθνικές, δημαρχεία, αστυνομικά τμήματα...

Η αστυνομία αδυνατεί να ελέγξει την κατάσταση. Αναλαμβάνει το θέαμα. Μέχρι την επόμενη μέρα τα γεγονότα έχουν μετατραπεί σε ειδήσεις ώστε να επανανηματοδοτηθούν με τον τρόπο που συμφέρει την εξουσία.

Ένας παράφρονος αστυνομικός αμαυρώνει την δημοκρατία μας σκοτώνοντας έναν μαθητή με πολύ καλές επιδόσεις στο σχολείο που απλά έτυχε να πάει για πρώτη φορά στην ζωή του στα Εξάρχεια. Διάφοροι κουκουλοφόροι σπεύδουν να καπηλευτούν το γεγονός για να πετύχουν τα σκοτεινά τους σχέδια. Καίνε και σπάνε τις περιουσίες του ταλαιπωρημένου απ την οικονομική κρίση κόσμου με τραγική συνέπεια να μην μπορούν οι άνθρωποι να καταναλώσουν.



ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΟ ΚΤΙΡΙΟ ΤΗΣ ΓΣΕΕ

(17/12/08)

gseefreezone.blogspot.com

Την ιστορία μας ή θα την καθορίσουμε εμείς ή θα καθοριστεί ερήμην μας.

Εμείς, οι χειρώνακτες εργάτες υπάλληλοι, άνεργοι, προσωρινοί, ντόπιοι και μετανάστες, που δεν είμαστε τηλεθεατές και συμμετέχουμε από το Σάββατο βράδυ, μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στις διαδηλώσεις, στις συγκρούσεις με την αστυνομία, στις καταλήψεις του κέντρου και των γειτονιών, που πολλές φορές χρειάστηκε να παρατήσουμε τη δουλειά μας και τις καθημερινές μας υποχρεώσεις για να βρεθούμε στο δρόμο με τους μαθητές, τους φοιτητές και τους άλλους προλετάριους που αγωνίζονται.

Αποφασίσαμε να καταλάβουμε το κτήριο της γσεε για :

Να το μετατρέψουμε σε χώρο ελεύθερης έκφρασης και συνάντησης των εργατών.

Να διαλύσουμε το μύθο που προωθούν τα ΜΜΕ ότι οι εργάτες ήταν και είναι απόντες από τις συγκρούσεις και ότι η οργή που εκφράζεται αυτές τις μέρες είναι υπόθεση 500 «κουκουλοφόρων», «χουλγκάνων» και λοιπά παραμύθια, ενώ στην οθόνη και στα παράθυρά τους οι εργάτες ήταν παρόντες ως οι πληγέντες τις σύγκρουσης, την ίδια στιγμή που η καπιταλιστική κρίση στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο οδηγεί σε εκατοντάδες χιλιάδες απολύσεις οι οποίες από τα ίδια τα ΜΜΕ και τους διαχειριστές τους παρουσιάζονται ως «φυσικό φαινόμενο».

Να στηλιτεύσουμε και να αποκαλύψουμε το ρόλο της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στην υπονόμευση της εξέγερσης και όχι μόνο. Η γσεε και όλος ο συνδικαλιστικός μηχανισμός, που τη στηρίζει, δεκαετίες τώρα, υπονομεύουν αγώνες, παζαρεύουν την εργατική μας δύναμη για ψίχουλα, δειλώνοντας το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της μισθωτής σκλαβιάς. Ενδεικτική είναι η στάση τους την προηγούμενη Τετάρτη που ακυρώνοντας την προγραμματισμένη απεργιακή πορεία περιορίστηκε στην οργάνωση μιας σύντομης συγκέντρωσης στο Σύνταγμα φροντίζοντας παράλληλα να διώξει τον κόσμο άρον-άρον από την πλατεία μην τυχόν μολυνθούν οι συγκεντρωμένοι από τον ιό της εξέγερσης.

Να ανοίξουμε για πρώτη φορά αυτό το χώρο- ως συνέχεια του κοινωνικού ανοίγματος που δημιούργησε η

είμαστε αποκλεισμένοι. Γιατί τόσα χρόνια εμπιστευόμαστε την τύχη μας σε κάθε λογής σωτήρες, φτάνοντας να χάσουμε ακόμα και την αξιοπρέπεια μας. Σαν εργαζόμενοι πρέπει να αρχίσουμε να αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας και να μην αναθέτουμε τις ελπίδες μας σε κανέναν πεφωτισμένο ηγέτη ή «ικανό» αντιπρόσωπο. Πρέπει να αποκτήσουμε φωνή, να βρεθούμε, να μιλήσουμε να αποφασίσουμε και να δράσουμε. Ενάντια στη γενικευμένη επίθεση που βρισκόμαστε. Η δημιουργία συλλογικών αντιστάσεων «από τα κάτω» είναι μονόδρομος.

Να προωθήσουμε την ιδέα της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης στους χώρους δουλειάς, τις επιτροπές αγώνα και τις συλλογικές διαδικασίες βάσης καταργώντας τους γραφειοκράτες συνδικαλιστές.

Τόσα χρόνια καταπίνουμε τη μιζέρια, τη ρουφιανιά και τη βία στη δουλειά. Συνηθίσαμε να μετράμε τους σακατεμένους και τους νεκρούς μας- γεγονότα που βαφτίζονται «εργατικά ατυχήματα». Συνηθίσαμε να μετράμε και ν' αδιαφορούμε για τους μετανάστες- ταξικούς αδελφούς μας- που δολοφονούνται. Κουραστήκαμε να ζούμε με το άγχος της εξασφάλισης του μισθού, των ενσήμων και μιας σύνταξης που φαντάζει όνειρο απατηλό.

Όπως παλεύουμε ώστε να μην αφήσουμε τη ζωή μας στα χέρια των αφεντικών και των συνδικαλιστών αντιπροσώπων έτσι δε θ' αφήσουμε στα χέρια του κράτους και των δικαστικών μηχανισμών του κανένα από τους συλληφθέντες εξεγερμένους.

**ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ
ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ**

Εργατική συνέλευση στο «απελευθερωμένο» κτήριο της γσεε
Τετάρτη 17/12/08, ώρα 18:00.

Γενική Συνέλευση Εξεγερμένων Εργατών



...σε ένα μικρό διάλειμμα

(14/12/08)

arsenelumpen.wordpress.com

Το πιο όμορφο συναίσθημα αυτών των ημερών νομίζω πως είναι να γυρνάς σπίτι κουρασμένος και να φτάνουν η μία μετά την άλλη ειδήσεις για δράσεις από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό. Την ώρα που βγάζεις τα παπούτσια, πίνεις κάτι για να χαλαρώσεις, ή βάζεις τα βρεγμένα ρούχα για να στεγνώσουν, άλλοι άνθρωποι έχουν ήδη ξεκουραστεί και βγαίνουν στο δρόμο να κάνουν ότι έκανες εσύ μέχρι τότε.

Μέχρι πριν λίγο καιρό, η παραμικρή στιγμή ησυχίας, μια βόλτα για μπύρα, μια ταινία μπροστά στην τηλεόραση, η ανάγνωση ενός βιβλίου συνοδευόταν από ένα συναίσθημα ανεκπλήρωτου, από μια διαρκή προσμονή. Το ίδιο και οι συνεντεύξεις με τις παρέες μας, ή με τις πολιτικές ομάδες. *Ωραίες οι μπύρες, ωραίες οι πολιτικές κουβεντούλες αλλά κάτι πρέπει να κάνουμε ρε παιδιά...*

Αυτές τις μέρες αυτό το κάτι συμβαίνει. Και συμβαίνει όσο και να θέλουν να το αναλύσουν ή να το βάλουν σε καλούπια οι αυτόκλητοι κοινωνιολόγοι των Μ.Μ.Ε. και οι απόστολοι της πολιτικής ορθότητας των κομμάτων και των σχέτων της αριστεράς ή της αναρχίας.

Η ψευτο-αντίφαση ανάμεσα στις βίαιες και μη βίαιες μορφές δημιουργίας μέσα σε αυτήν την εξέγερση, είναι άλλη μια κατασκευή όσων δεν μπορούν να αποδεσμευτούν από αυτά που τους κρατούν δεμένους στον παλιό κόσμο και κυρίως όσων μένουν εγκλωβισμένοι στην πολιτική τους ταυτότητα. Όλοι αυτοί αδυνατούν να κατανοήσουν πως οι αντιφατικές μορφές με τις οποίες κινούνται οι χιλιάδες άνθρωποι που βρίσκονται στο δρόμο, αποτελούν κομμάτι της πολυμορφίας, που η πάλη μας ενάντια σ' αυτόν τον κόσμο, παίρνει μέσα στην ιστορία και θα εξακολουθεί να παίρνει, πεισματικά ενάντια σε όσους ονειρεύονται πολιτικές αγνότητες, κεντρικούς σχεδιασμούς των κινημάτων ή καθοδηγήσεις των εξεγερμένων.

Η εξέγερση δεν είναι ούτε βίαιη ούτε μη βίαιη. Είναι και τα δυο ταυτόχρονα. Είναι την ίδια στιγμή βίαιη στην Εγνατία όταν καταστρέφει τα πολυκαταστήματα και τις κάμερες παρακολούθησης και μη βίαιη στην κατάληψη του δικηγορικού συλλόγου στην Τσιμισκή. Είναι βίαιη όταν ο φοιτητής το μεσημέρι τσακίζει στις μπουνιές το Δαπίτη στη συνέλευση της σχολής του, και μη βίαιη όταν ο ίδιος φοιτητής συζητάει ήρεμα με τον περιπτερά που λέει *γιατί βρε παιδιά όλα αυτά* Μη βίαιη όταν η

μαθήτρια δίνει τριαντάφυλλα στους παραταγμένους μπάτσους και βίαη όταν μαθητές μισή ώρα αργότερα πετροβολούν το αστυνομικό τμήμα στα Πετράλωνα. Μη βίαη όταν ο ίδιος εργαζόμενος το πρωί πηγαίνει στη δουλειά του κάνοντας απλά κάποιες σκόρπιες συζητήσεις και βίαη όταν ο ίδιος άνθρωπος βρίσκεται στην πορεία με τους συναδέλφους του και φράζει το δρόμο στα διερχόμενα αυτοκίνητα προκαλώντας κυκλοφοριακό χάος. Βίαη όταν διαλύει την alpha bank στο κέντρο της πόλης και μη βίαη όταν γεμίζει με συνθήματα την εμπορική τράπεζα σε μια γειτονιά. Μη βίαη όταν οπισθοχωρεί στα δακρυγόνα των μπάτσων και βίαη όταν απαντά στα δακρυγόνα με ριπές από μολότωφ.

Κι αυτές τις μέρες δίπλα μας πέρα από αυτούς που βρίσκουμε στο πλάι μας στο δρόμο είναι και άλλοι τόσοι. Και το μυαλό μου είναι συνεχώς και σε αυτούς. Τους συντρόφους που για λόγους σωματικούς ή ψυχικούς δεν έχουν φυσική παρουσία στο δρόμο. Τους συντρόφους που είναι κλεισμένοι στα στρατόπεδα της χώρας και το να κάνουν μόνο προπαγάνδα τους φαίνεται λίγο. Τους έγκλειστους που περιμένουν με λαχτάρα κάθε νέο από τον έξω κόσμο, που μπαίνει στα κελιά και τους θυμίζει ότι δεν είναι μόνοι τους. Τους αλληλέγγυους του εξωτερικού και των επαρχιακών πόλεων που οι μικρές συγκεντρώσεις τους, τους γεμίζουν απογοήτευση. Τους συντρόφους που για χίλιους δυο προσωπικούς λόγους δε βρίσκονται στο δρόμο αλλά η ψυχή τους είναι μαζί μας. Τις εργαζόμενες που όλη μέρα τρέχουν από δουλειά σε δουλειά και το βράδυ παρακολουθούν τις ειδήσεις με μια διστακτική και μπερδεμένη χαρά. Σ' όλους αυτούς που ποτέ δε θα μάθουν τι έγινε στην Ελλάδα ή σε τόσες άλλες πόλεις, αλλά αυτό δεν διαλύει το πείσμα τους να καταστρέψουν αυτόν τον κόσμο. Κάθε πέτρα που φεύγει από ένα συγκεκριμένο χέρι την έχουμε πετάξει όλοι εμείς μαζί. Κάθε λέξη που γράφεται σε μια άδεια σελίδα, κάθε οδόφραγμα που στήνεται, κάθε σπασμένη τζαμαρία που τελευταία ηχεί καλύτερα κι από μουσική, κάθε συνείδηση που κερδίζεται, δεν είναι πλέον πράξεις ξεχωριστών ανθρώπων, αλλά είναι οι πράξεις της απελευθερωμένης ανθρώπινης κοινότητας που εφορμά από το μέλλον και εισβάλλει στα σώματά μας.

Θερμός Δεκέμβρης

(15/12/08)

foufoutos.wordpress.com

Τις μέρες αυτές, τις μέρες της εξέγερσης, κυβέρνηση και αντιπολίτευση, σταλινικοί και φασίστες, έμποροι και τραπεζίτες, ακαδημαϊκοί και δημοσιογράφοι ενώθηκαν σε ένα κόμμα, το *κόμμα της τάξης* ενάντια στο προλεταριάτο, το *κόμμα της αναρχίας*, του κομμουνισμού. Πανικόβλητοι στριγγλίζουν για τις κατεστραμμένες περιουσίες τους, για την αποσταθεροποίηση του κράτους, για τη διατάραξη της θλιβερής τους κανονικότητας. Απέναντι σε ένα ανεξέλεγκτο προλεταριάτο που επιτίθεται, καταστρέφει και λεηλατεί οτιδήποτε εκφράζει υλικά την αποστέρηση μας από τον κοινωνικό πλούτο, την καθημερινή εκμετάλλευση και αλλοτρίωση μας, το κεφάλαιο και το κράτος του δεν έχουν τίποτα άλλο να αντιπαραθέσουν από την ωμή βία: ξύλο και ασφυξιογόνα, ψέματα και απειλές για στρατιωτική επέμβαση.

Δολοφονία: στις 6 Δεκεμβρίου, για μια ακόμη φορά, το κράτος μέσα από το χέρι ενός μπάτσου επιβεβαίωσε την βίαη υπόσταση του. Ο Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος νεκρός. Όσοι αναρωτιούνται ακόμα για το αν ήταν ένα μεμονωμένο ή ατυχές γεγονός έχουν ήδη πάρει θέση στον κοινωνικό πόλεμο. Στο γλοιώδες υποκείμενο που ονομάζεται Κούγιας μαζί με όσους υποστηρίζουν τις εκδοχές περί εξοστρακισμού της σφαίρας, θα απονεύμουμε το Νόμπελ για το σπάσιμο όλων των νόμων της κλασσικής μηχανικής. Θυμίζουμε όμως ότι ο Νόμπελ ανακάλυψε την πυρίτιδα.

Εξέγερση: Το γεγονός της δολοφονίας ήταν ο πυροκροτητής της κοινωνικής βόμβας που εδώ και καιρό κυοφορούσαμε στα μυαλά και στα σώματα μας. Νόμος-πλαίσιο και ασφαλιστικό, μισθοί της ξεφτίλας και εντάτικοποίηση της εργασίας, απολύσεις εργαζομένων που σηκώνουν κεφάλι και επισφάλεια, περικοπές και ακρίβεια, ξεζούμισμα και περιθωριοποίηση των μεταναστών, ποινικοποίηση ακόμα και θεσμικών μορφών αγώνα και άγρια βία για όσους δεν είναι έλληνες πολίτες. Από την άλλη η αλαζονεία της κυρίαρχης τάξης που η συνεχής αποκάλυψη των «σκανδάλων» της είναι μόνο τροφή για την επικαιρότητα των μήντια χωρίς καμιά ουσιαστική επίπτωση για τους πρωταγωνιστές. Σε μια πραγματικότητα που ο κλοιός της βίας του κεφαλαίου και του κράτους του γίνεται όλο και πιο ασφυκτικός, ήρθε η ώρα μας να απαντήσουμε. Μαθητές, φοιτητές, εργάτες και άνεργοι, σε ένα πολυεθνικό μίγμα (έλληνες, αλβανοί και ρώσσοι) συναντήθηκαν στη στιγμή της εξέγερσης, στιγμή που

οι προλετάριοι έρχονται κοντά και ξεπερνούν πρακτικά τους διαχωρισμούς τους.

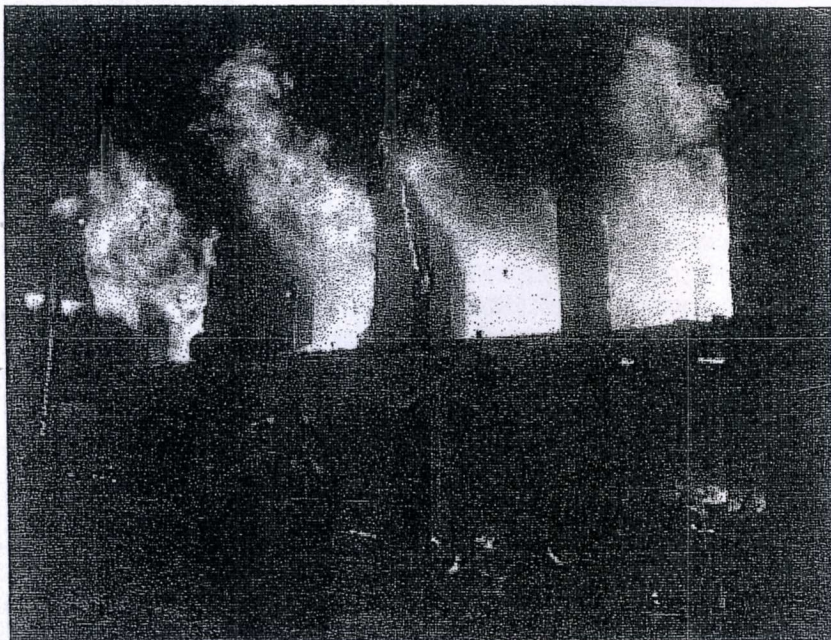
Πρακτική προλεταριακή κριτική: η επίθεση σε αστυνομικά τμήματα και υπουργεία, σε εμπορικά καταστήματα και τράπεζες είναι η υλική μορφή της κριτικής της ιδιοκτησίας και του εμπορεύματος. Οι καταστροφές και οι λεηλασίες δείχνουν την οργή απέναντι στα κάτεργα που είναι τα διάφορα εμπορικά καταστήματα και αποτελούν την επανοικειοποίηση του κοινωνικού πλούτου έξω από τον κύκλο του κεφαλαίου (εργασια-μισθός-κατανάλωση), κάτι απαράδεκτο για την έννομη τάξη και τη δημοκρατία και όλο το φάσμα των αστικών κόμματος. Βαρεθήκαμε τα κλαψουρίσματα για τα σπασμένα μαγαζιά και τα καμένα εμπορεύματα. Ωστόσο, κανένας από τους υπερασπιστές της ιδιοκτησίας και της τάξης δεν τολμά να μας πληροφορήσει για το γεγονός ότι τα καταστήματα και οι τράπεζες είναι ασφαλισμένες. Επίσης, θα θέλαμε να πληροφορήσουμε αυτούς που δεν διαφωνούν με την καταστροφή των τραπεζών και των μεγάλων εμπορικών καταστημάτων αλλά στεναχωριούνται από το σπάσιμο των «μικρομάγαζων» ή το χάσιμο της δουλειάς εργαζομένων ότι πρώτον, τα μικρομάγαζα ως επί το πλείστον είναι κυψέλες απλήρωτης και ανασφάλιστης εργασίας και δεύτερον κανένας εργαζόμενος δεν έχει παραπονεθεί για το ότι θα χάσει μερικές μέρες από τη δουλειά του, αν ήδη δε συμμετέχει στην εξέγερση. Για την κατάντια των εργαζομένων φταίει η οικονομική πολιτική του κράτους και το κάθε λογής μικρό και μεγάλο αφεντικό. Να προσθέσουμε επίσης ότι από όσο γνωρίζουμε, οι στόχοι της προλεταριακής κριτικής σπάνια συμπεριλαμβάνουν τα καμένα τα μικρομάγαζα. Υπάρχουν άλλωστε και οι έμμισθοι κουκουλοφόροι ασφαλίτες και τα διάφορα παρακρατικά σκουλήκια που προσπαθούν να δυσφημίσουν την εξέγερση επιδιδόμενοι σε βανδαλισμούς και ξυλοδαρμούς που μπορούν να στρέψουν κομμάτια του προλεταριακού κινήματος ενάντια στο ίδιο το κίνημα.

Κριτική της πολιτικής: εντυπωσιακό στοιχείο της παρούσας προλεταριακής έκρηξης είναι η απουσία κάποια πολιτικής αντιπροσώπευσης ή πολιτικών αιτημάτων. Στην εξέγερση η συντριπτική πλειοψηφία δεν καθορίζεται από κάποια πολιτική ταυτότητα. Γι' αυτό το λόγο οι διάφοροι γραφειοκράτες και πολιτικοί διαχειριστές έχουν χάσει την μπάλα. Γι' αυτό το λόγο τα μήντια και οι πολιτικοί προσπαθούν να αποδώσουν κάποια πολιτική ταμπέλα στους εξεγερμένους μιλώντας για αναρχικούς ή

αντεξουσιαστές. Γι' αυτό το λόγο το ΚΚΕ και το ΛΑΟΣ μιλάνε για πράκτορες, νταβατζήδες και εμπόρους ναρκωτικών. Σε λίγο θα μας πούνε και για κουκουλοφόρους εξωγήινους. Για τον ίδιο λόγο το υπουργείο παιδείας έφτιαξε ιστοσελίδα όπου μπορεί ο κάθε μαθητής να εκθέσει τα παράπονα του και τις απόψεις τους. Λίγο αργά, βάλτε την ιστοσελίδα μαζί με το σέρβερ στον κώλο σας. Οι μαθητές μιλάνε εκτός των διαμεσολαβήσεων σας, στο δρόμο. Οι μόνοι που φαίνεται να έχουν πάρει μυρωδιά, είναι οι συνασπισμένοι, φυσικά για τους δικούς τους λόγους ψηφοθηρίας. Τέλος, έχουμε και μερικούς ηλίθιους ακαδημαϊκούς και ειδικούς αναλυτές που προσπαθούν δήθεν να αναλύσουν την εξέγερση χρησιμοποιώντας επιχειρήματα, τα οποία θυμίζουν εκθέσεις πανελληνίων.

Το κόμμα της τάξης, έχει εξαπολύσει όλες τις μορφές καταστολής και ελέγχου που διαθέτει. Εκτός από τα ένστολα γουρούνια ξαμόλησαν και τα φασιστοειδή, βάλανε στο παιχνίδι μερικούς νοικοκυραίους, και φυσικά από τη συντριπτική πλειοψηφία τον μήντια, δεν ακούς τίποτα άλλο παρά τρόμολαγνεία και παράνοια: αλόγιστες και ανυπολόγιστες ζημιές, προσπάθεια διαχωρισμού εξτρεμιστών-ειρηνιστών, ρατσιστικός εμετός (έλληνες διαδηλωτές-αλλοδαποί πλιατσικολόγοι), μέχρι και το σοκ που υπέστησαν οι καημένοι τουρίστες που δεν μπορούν να βγουν από τα ξενοδοχεία τους μας παρουσίασαν. Έχουν φτάσει σε τέτοιο ζόρι που μπάτσοι και κανάλια στήσανε μια απίστευτη ιστορία: βάλανε μερικά γουρούνια να μοιράζουν τριαντάφυλλα σε περαστικούς. Όλα τα παραπάνω δείχνουν την τεράστια αδυναμία του *κόμματος της τάξης* να πείσει καθώς και την ισχύ της παρούσας προλεταριακής εξέγερσης. Εμείς βλέπουμε ανθρώπους να χειροκροτάνε τις πορείες, να περιθάλλουν διαδηλωτές, να βρίζουνε και να πετάνε γλάστρες στους μπάτσους. Βλέπουμε ανθρώπους που αναγνωρίζουν πλέον το κράτος ως τον ηθικό αυτουργό της βίας.

Σύντροφοι προλετάριοι, τώρα γράφουμε ιστορία, είναι στο χέρι μας να συνεχίσουμε να τη γράφουμε οδηγώντας σε συνθήκες όπου η επιστροφή στην κανονικότητα θα είναι αδύνατη.



We didn't start the fire!

(13/12/08)

mutantjazz.blogspot.com

Μάλλον ήρθε η ώρα να πω κάποια πράγματα, τώρα που κλείνουμε μία βδομάδα στο δρόμο. Καταρχήν είναι τόσα πολλά όλα όσα θα πρέπει να ειπωθούν που όχι μία ανάρτηση χρειάζεται αλλά ολόκληρους τόμους, και ταυτόχρονα ελάχιστα πρέπει να ειπωθούν ακριβώς επειδή ειπώθηκαν τόσα πολλά ακριβώς εκεί που έπρεπε. Στους δρόμους, στις γειτονιές, στα σχολεία, στις σχολές, στις πλατείες κλπ.

Δε θα σταθώ σε γεγονότα. Ο καθένας και η καθεμία μας έτσι και αλλιώς είναι ένα γεγονός, ένα συμβαίνον της ιστορικής στιγμής. Όλοι όσοι βρεθήκαμε στους δρόμους και θα ξαναβρεθούμε εκεί είμαστε πια η **ιστορική στιγμή**. Θα προσπαθήσω να κάνω κάποιες εκτιμήσεις, εκτιμήσεις που κατά καμία έννοια δεν είναι δικές μου, γιατί **επιτέλους** τίποτα δεν είναι δικό μου.

Ακόμα δεν διεκδικώ κανένα δάφνινο στεφάνι πλήρους και ολοκληρωμένης άποψης. Μερικά θραύσματα σκέψεων είναι κάποια δικά μου και κάποια που μάζεψα από το δρόμο. Επίσης δε θα επιχειρηματολογήσω παρά ελάχιστα. Άλλωστε εκτιμήσεις είναι.

Αυτό που ζήσαμε ήταν εξέγερση. Ρητώς και κατηγορηματικώς. Και μάλιστα σε πανελλαδικό επίπεδο. Τα ίδια πριν 3 χρόνια στη Γαλλία τα λέγαμε εξέγερση, και ήταν και ως ένα βαθμό πιο περιορισμένο. Γιατί να μην το πούμε τώρα; Επειδή οι εξεγέρσεις είναι λιτανείες κάθε 17 Νοέμβρη; Αμ δε!

Υπάρχει το ερώτημα τίνος εξέγερση ήταν αυτή και ποιο κοινωνικό υποκείμενο εξεγέρθηκε. Έχουν ειπωθεί διάφορα. Σίγουρα, τα ΜΜΕ και η αριστερά **θέλουν** να είναι όλο αυτό μία μαθητική εξέγερση. Αυτό από μόνο του σίγουρα σχεδόν σημαίνει ότι δεν ήταν μόνο αυτό, αλλά πολλά περισσότερα. Ο κόσμος που κατέβηκε στο δρόμο όλες αυτές τις μέρες δεν ήταν μόνο οι μαθητές άντε και οι καθηγητές του. Θα αποτολμήσω μία εκτίμηση αυτού που είδα: μαθητές, φοιτητές, νέοι εργαζόμενοι. Το μεγάλο κομμάτι του κόσμου ήταν από 15 ως 35. Υπάρχει το ζήτημα των μεταναστών, αλλά νομίζω ότι θα είμαστε πολύ πιο κοντά στην πραγματικότητα αν πει κανείς ότι κυρίως (και είναι **εξαρετικά** σημαντικό αυτό), κατέβηκε στο δρόμο η δεύτερη γενιά.

Υπάρχει ένα ερώτημα, ακόμα, πολύ κεντρικό. Γιατί έγινε ότι έγινε; Η απάντηση όλως παραδόξως είναι πολύ πιο προφανής

από όσο νομίζουμε, χωρίς να χρειάζονται καν οι αναλυσάρες της Ελευθεροτυπίας ή η πλέρια γνώση του διαλεχτικού υλισμού για να το κατανοήσει κανείς. Επίσης είναι μολότοφ φαινότερης ότι ο θάνατος του Αλέξη ήταν απλά η αφορμή. Δε θέλω να αρχίσω να μιλάω για τα γιατί. Είναι όλα μπροστά μας. Αλλά όμως παραδόξως, όλοι αυτούς τους λόγους τους κάνουν τουμπεκί. Με το ζόρι θα ακούσεις κάποιον στα ΜΜΕ ή στα κόμματα να προσπαθεί να κατανοήσει τι έχει συμβεί. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν έχουν. Αυτό καταρχήν σημαίνει ότι δε θέλουν. Η μόνη πολιτική δύναμη η οποία φωνάζει στο σύστημα να ακούσει, και μεταξύ μας η μόνη η οποία μπορεί κάπως να καρπωθεί αυτή την εξέγερση, είναι ο Σύριζα. Για αυτό και του την πέφτουν όλοι τόσο άγρια (ειδικά το ΚΚΕ έχει αρχίσει στα αλήθεια να παραλογίζεται εντελώς με τα ξένα κέντρα και τους πράκτορες του ιμπεριαλισμού, επιτέλους εκεί στον Περισσό ας παραγγείλουν και καμία καινούρια παρτίδα βότκες γιατί οι απαλλοτριωμένες από το '17 έχουνε βγάλει κάτι μύκητες και την ακούς πολύ περίεργα...).

Τέλος πάντων για να το λήγουμε σιγά σιγά. Ο Σύριζα κάνει αυτό που θα έκανε κάθε καλή σοσιαλδημοκρατία: προσπαθεί να κατανοήσει για να ελέγξει. Το ΚΚΕ κάνει αυτό που θα έκανε κάθε καλή αστυνομία: παραπληροφορεί και καταστέλλει για να ελέγξει.

Οι λόγοι για να εξεγερθείς είναι εκεί που είναι εδώ και τόσα χρόνια. Το ευχάριστο είναι ότι επιτέλους είμαστε και εμείς εδώ μαζί με όλους αυτούς τους λόγους.

Αυτή η εξέγερση ακόμα και αν αυριο το πρωί σταματήσει που λέει ο λόγος, δεν θα έχει χάσει σε τίποτα απο την ιστορική της σημασία έτσι και αλλιώς. Ποια είναι αυτή η ιστορική σημασία;

Η λήξη μίας εποχής. Πάει μας τελείωσε. Ελάτε από το ταμείο της ιστορίας να πάρετε το λογαριασμό σας. Όλα εκείνα πάνω στα οποία είχε οικοδομηθεί η "κοινωνική ειρήνη" τα τελευταία 17-18 χρόνια κατέρρευσαν με τον πιο παταγώδη τρόπο. Το αίτημα για ασφάλεια (επί μία βδομάδα όλοι οι δρόμοι φωνάζουν τα πιο λυσσασμένα αντιμπατσικά συνθήματα), το ρατσισμό (όταν το "αλβανάκι" και το "ρουμανάκι" έχουν βρεθεί μαζί με το "ελληνόπουλο" να πετάνε πέτρες στους μπάτσους για ποιον πια ρατσισμό θα μιλήσουμε;), το lifestyle (προσωπικά ήμουνα στην πορεία της Θεσσαλονίκης της Δευτέρας και άκουσα το υπέροχο χειροκρότημα όταν μία μολότοφ άναψε το Hondos, τα ίδια γινότανε και στην Αθήνα βέβαια), ο καταναλωτισμός και η πιστωτική ευδαιμονία (επιθέσεις στις τράπεζες), και κυρίως μα πολύ πιο κυρίως επιτέλους έσπασε και αυτή η γαμημένη εθνική

ενότητα. Επιτέλους; μεμιας τα 65.732 πέπλα που κάλυπταν την πραγματικότητα κατέρρευσαν. Επιτέλους είμαστε πάλι **και αυτοί.**

Τέλος, και αυτό είναι νομίζω το πιο σημαντικό που έχω, όλη αυτή η διαδικασία επιτέλους απελευθέρωσε δύναμη. Τίποτα πια έτσι και αλλιώς δε θα είναι ίδιο μετά από αυτήν. κυρίως μετά από 18 χρόνια που γράφαμε μία μία τις ήττες μ' στα ημερολόγια μας επιτέλους μπορούμε να μιλάμε όλοι μια μία μεγάλη νίκη. Η νίκη αυτή δεν μπορεί να είναι κάποια ικανοποιημένα αιτήματα, από ποιον και γιατί άραγε; Η νίκη είναι πολύ πιο απλή πολύ πιο λιτή και κυρίως πολύ πιο ουσιαστική. Αποκτήσαμε επιτέλους αυτοπεποίθηση, και αυτό θα είναι το σημαντικό, τερατωδώς σημαντικό, στην "κρίση" που έρχεται.

Το που θα πάει αυτή η ιστορία κανείς δεν μπορεί να ξέρει έτσι και αλλιώς. Μπορεί να είναι τα Ιουλιανά που θα απαντηθούν με μία χούντα ή το ανάλογο της, μπορεί να είναι Μάης του '68 που θα λήξει μία εποχή για να αρχίσει μία καινούρια. Μπορεί να είναι η Piazza Statuto και σε 15 χρόνια να είμαστε έτοιμοι να καταλάβουμε την εξουσία, μπορεί να είναι τα πάν αυτά είναι η ομορφιά της.

Τι να κάνουμε; Που λέει και ο Λένιν; Να κάνουμε αυτό που κάνουμε ήδη: να μιλάμε και να πράττουμε, να αυτοοργανωνόμαστε και να δημιουργούμε. Να μην αφήσουμε άλλο τις ζωές μας ο χέρια τους, να τις πάρουμε στα δικά μας.

Καλή δύναμη σε όλους μας.



Στο φουλ οι μηχανές...

(15/12/08)

mutantjazz.blogspot.com

...της κυρίαρχης ιδεολογίας δουλεύουν αυτές τις μέρες. Προσπαθούν να "καταλάβουν", να "ερμηνεύσουν", να "εντοπίσουν", να "διαπιστώσουν", να "προτείνουν"...

Δε διάβασα πολλές εφημερίδες αυτές τις μέρες, αν και γενικώς διαβάζω. Θα σας πρότεινα το ίδιο. Μη διαβάσετε εφημερίδες, μη βλέπετε τηλεόραση, μην ακούτε ραδιόφωνο. Διαβάστε κανένα μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας ή κάνα αστυνομικό καλύτερα. Να διαβάσω εφημερίδες για να μου πουν τι Αυτό που ήταν μπροστά στα μάτια μου μία βδομάδα τώρα; Ή αυτό που είναι η ζωή μου 30τόσα χρόνια; Ευχαριστώ πολύ. Τα γνωρίζω όλα ήδη. Και ότι χρειάζεται να μάθω ξέρω που θα πάω και θα ρωτήσω. Και ξέρω και κάποιες καλές απαντήσεις προς το παρόν.

Να έχετε υπόψη σας όμως ένα πράγμα, όσοι έχετε την κακιά συνήθεια να διαβάσετε ακόμα εφημερίδες.

Ο βασικός τους στόχος είναι να το σπάσουν, να το κομματιάσουν, να το τεμαχίσουν, γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουν να το αφομοιώσουν. Τα παιδιά είναι "αθώα" που λέει και η Ελευθεροτυπία, είναι ΠΑΙΔΙΑ όπως έλεγε χτες με κεφαλαία γράμματα. Εντοπισμένο εκεί στα ΠΑΙΔΙΑ που είναι στο περίπου κάτι σαν μία μαύρη τρύπα απονομηματοδοτούνται τα πάντα. Φτάνει οι ορμόνες μάλλον, είναι συνασθηματικά και γω δεν ξέρω τι άλλο. Συναισθηματισμός να την πέφτεις επί 7 μέρες στους μπάτσους (and counting); Ω, ελάτε τώρα άθλιοι δημοσιογραφίσκοι και κοινωνιολόγοι. Ειδικά η Ελευθεροτυπία πάντως, παρουσίασε το όλο θέμα κάτι σαν ένα οικογενειακό εφηβικό καυγαδάκι σε πανελλήνια διάσταση. Λογικό, δεν μπορεί να είναι κάτι άλλο. Γιατί τι άλλο θα μπορούσε να είναι;

Επίσης έχει πέσει φουλ επίθεση στο ζήτημα των μεταναστών και της βίας, (για το δεύτερο μας τα λέει εδώ μία χαρά ο Αρσέν). Εντάξει, (στις καλύτερες των περιπτώσεων), είδανε αναμπουμπούλα και την εκμεταλλεύτηκαν... Φτωχοί είναι, στην πίεση τους έχουμε, λογικό... Αλλά όλως παραδόξως τσιμουδιά για τους μετανάστες 2ης γενιάς που έκαναν μέσα σε μία βδομάδα μέχρι τώρα ότι δεν έκαναν οι γονείς τους 20 χρόνια τώρα. Εμ, βέβαια πονάει αυτό το θέμα ακόμα και σα νύξη τους κρατούντες. Δεν πειράζει θα το ξεπεράσουν και αυτό...

Αυτή η εξέγερση κατέκτησε μία ενότητα στο δρόμο, στις

καταλήψεις και στις συγκρούσεις. Το νεανικό προλεταριάτο (άνθρωποι που ήδη δουλεύουν σε σκατοδουλειές πληρωμέ με ψίχουλα, άνθρωποι που τις βλέπουνε μπροστά τους τώρ άνθρωποι -άνθρωποι ρε ηλιθιοι άνθρωποι είναι όχι παιδιά είναι ήδη σε μια διαδικασία πίεσης για να μπουνε σε ένα πανεπιστήμιο και να βγούνε μετά να ψάχνουνε για μία σκατοδουλειά πληρωμένη με ψίχουλα), ήταν εδώ και ήταν π ενιαίο.

Αυτή την ενότητα θέλουνε να τσακίσουν όλες οι ιδεολογικές μηχανές του κεφαλαίου και του κράτους. Αυτή ενότητα που ήταν μία χαρά τσακισμένη τόσα χρόνια τώρα...



Μια πρώτη ανάλυση της εξέγερσης

(13/12/08)

rizospastes.blogspot.com

Από την εξέγερση στο κίνημα;

Μια σταγόνα φτάνει για να ξεχειλίσει το ποτήρι

Η πρώτη φάση του αγώνα του Δεκέμβρη του 2008 ολοκληρώθηκε. Όλοι καταλαβαίνουν ότι ο θάνατος του Αλέξη ήταν απλά η αφορμή για να βγει στην φόρα μια συσσωρευμένη οργή για ένα πλήθος ζητημάτων όπως:

Η **αστυνομική βαρβαρότητα** που κορυφώθηκε τα τελευταία έτη, και με την ανοχή/άνοδο των συντηρητικών αντανakλαστικών στην κοινωνία από το '90 (λόγω πλήθους ηττών), και με την προώθηση του δόγματος και του κράτους ασφάλειας. Αστυνομική βαρβαρότητα και κρατική καταστολή που την βίωσε κάθε κομμάτι που αγωνίστηκε τα τελευταία χρόνια. Ποιός ξεχνάει τους εισαγγελείς στα σχολεία από το '98, το Ξυλοφόρτωμα στο φοιτητικό κίνημα (περίπτωση 8η Μάρτη, πράσινα σταράκια κ.α.), τον καθημερινό εξευτελισμό των μεταναστών (θυμηθείτε απλά –σαν την κορυφή του παγόβουνου- το σοκαριστικό video από το Α.Τ. Ομόνοιας που ανάγκαζαν τον ένα μετανάστη να χτυπά τον άλλο), την απαξίωση που δέχτηκε η έξι εβδομάδων απεργία των δασκάλων, το χτύπημα στους λιμενεργάτες, την ποινικοποίηση της αντι-κουλτούρας, της ριζοσπαστικής νεολαίας κ.α. Στρατό κατοχής θύμιζαν τα ΜΑΤ στα Εξάρχεια (και όχι μόνο).

Η επισφάλεια. Ανεργία, κακοπληρωμένες δουλειές χωρίς δικαιώματα, ανασφάλιστη εργασία, stage και προσωρινές συμβάσεις ακόμα και στο πάλαι ποτέ «καλό δημόσιο» και άλλα πολλά που όλοι πια γνωρίζουμε.

Την **προκλητική διακυβέρνηση εις βάρος του (παλιού και νέου) προλεταριάτου:** δεν μιλάμε για τα σκάνδαλα και τη διαφθορά, για τον πλουτισμό και το βόλεμα των «γαλάζιων» παιδιών, αλλά για γεγονότα όπως η μεταφορά χρημάτων στις τράπεζες για να αντιμετωπιστεί η «κρίση» («κοινωνικοποίηση των ζημιών»), ο νόμος Πετραλιά, ο νόμος πλαίσιο, οι συνεχείς ιδιωτικοποιήσεις, οι συνδικαλιστικές διώξεις με την πλάτη της «Δικαιοσύνης», η εντατικοποίηση των μαθητών από το νόμο Αρσένη και μετά κ.α.

Όλα αυτά, και μια συσσωρευμένη πίεση σε όσους ακόμα πιστεύουν ότι μπορούν και πρέπει να αλλάξουν τα πράγματα, πυροδότησαν αυτό που ζούμε. Την πρώτη κοινωνική εξέγερση

στον πλανήτη μετά την πρόσφατη "οικονομική" κρίση.

Δεν είμαστε Γαλλία, ή η εμφάνιση του πλήθους του νεανικού προλεταριάτου

Πολλοί, ειδικά στο εξωτερικό, παρομοιάζουν την εξέγερση της τελευταίας εβδομάδας με την εξέγερση στα γαλλικά προάστια. Παρολαυτά, πολλά πράγματα διαφέρουν, και αυτό φαίνεται και από το πώς εξελίχθηκαν τα πράγματα. Συγκεκριμένα:

Το Σάββατο το βράδυ, την πρώτη άμεση ενημέρωση και απάντηση στο γεγονός της δολοφονίας την δίνει ένα δίκτυο ανθρώπων που σχετίζεται με τους πολιτικούς χώρους; αντιεξουσιαστές και αριστερά. Αυτή η ιδιαιτερότητα της Ελλάδας, να έχει σφιχτούς πολιτικούς-ιδεολογικούς χώρους, μια ιδιαιτερότητα που πολλές φορές μπλοκάρει παρά εξυπηρετεί τις κινηματικές-κοινωνικές διεργασίες (με τους εισοδισμούς, τους πολιτικούς ανταγωνισμούς, τους σχεταρισμούς κτλ.) ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΦΟΡΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΕ ΥΠΕΡ. Ο πολιτικοποιημένος κόσμος ήταν που κατέβηκε την Κυριακή, και ΕΝΩΜΕΝΟΣ έδωσε μια πρώτη, πολύ δυναμική απάντηση, δημιουργώντας το κλίμα του Ξεσηκωμού.

Και την Δευτέρα, 8/12, αυτή την ιστορική πια μέρα, γίνεται η εξέγερση. Πέρα από τους πολιτικοποιημένους εισβάλλουν στο προσκήνιο οι **οργισμένοι μαθητές**, που ο δυναμισμός τους ξεπερνά κατά πολύ κάθε αναρχικό και αριστερό χώρο. Εισβάλλουν ακόμα στο ιστορικό προσκήνιο οι **μετανάστες, κυρίως 2ης γενιάς**, που εκφράζουν χρόνια συσσωρευμένης καταπίεσης^[1]. Εισβάλλουν ακόμα οι **νέοι επισφαλείς**, νέοι άνθρωποι που η πρώτη τους δειλή εμφάνιση έγινε με τις απεργίες για το Ασφαλιστικό, αλλά τώρα κατέβηκαν με μεγαλύτερη οργή. **Κακά τα ψέμματα: το νεανικό προλεταριάτο ήταν αυτό που κατέβηκε και αποφάσισε ΝΑ ΚΑΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΕΙΣ.**

Ακόμα και αν κάποιος δεν έσπαγε ή δεν ήθελε να είναι σπάστης, κατάλαβaine και ανεχόταν πλήρως την οργή: έπρεπε να γίνουν όλα λαμπόγυαλο, όχι μόνο για να «πάρουν το μήνυμα», όχι μόνο για να «πέσει η Κυβέρνηση», αλλά για **να δηλωθεί ότι υπάρχει ένα ιστορικό όριο του τι μπορεί να γίνεται και να μη γίνεται σε αυτόν τον τόπο. ΩΣ ΕΔΩ.**

Με αυτήν την έννοια, η εξέγερση ήταν προϊόν όχι μεταναστών-αποκλεισμένων στα γκέτο, αλλά των διάχυτων αποκλεισμένων και χτυπημένων από τον νεοφιλελευθερισμό, του πλήθους του νεανικού προλεταριάτου.

Η «μεγάλη δεκαετία» του '90 τελείωσε, τα «πέτρινα χρόνια έσπασαν», τίποτα δεν θα είναι το ίδιο πια

Ο τελευταίος κύκλος μεγάλων αγώνων, κατά τη γνώμη μου, τελείωσε την περίοδο '91-'93. Αυτός ο κύκλος αγώνων έφερε από πίσω του όλη την κληρονομιά των αγώνων από τη μεταπολίτευση και μετά, από τις δεκαετίες του '70-'80. Έκλεισε με την εμφάνιση, όχι μόνο δυνατών εργατικών αγώνων, αλλά και ενός εκπληκτικού μαθητικού κινήματος το '90-'91 που οι ρίζες του φτάνουν ως τώρα.

Και ξεκίνησε αυτή η δύσκολη πορεία των «πέτρινων χρόνων», με λίγους μεγάλους αγώνες. Ξεκίνησε αυτή η πορεία σφοδρής νεοφιλελεύθερης αναδιάρθρωσης, ξεκίνησε η άνοδος της ηττοπάθειας αλλά και της ατομικής λύσης, του ατομικού lifestyle, ξεκίνησε μια άνευ προηγούμενου από-συλλογικοποίηση και συντηρητικοποίηση της κοινωνίας. Σε όλα αυτά τα χρόνια πολλές σημαντικές μάχες δόθηκαν (π.χ. Ιονική, ΑΣΕΠ '98, ασφαλιστικό Γιαννίτση κ.α.), πολλά πολιτικά γεγονότα έλαβαν χώρα (Θεσσαλονίκη 2003), δεν θέλω να τα απαξιώσω, αλλά δεν άλλαξαν το «κοινωνικό αεράκι»...

Μόνο τα τελευταία 2 χρόνια κάτι άρχισε να κινείται: με την επιθετική απεργία των 6 εβδομάδων των δασκάλων, με το μεγάλο φοιτητικό κίνημα, με τις απεργίες για το Ασφαλιστικό. Αλλά και με την άνοδο της συζήτησης για την επισφάλεια, με την συνεχή ανάδειξη των προβλημάτων των μεταναστών, με την κριτική στον γραφειοκρατικό και παραδοσιακό τρόπο οργάνωσης και δράσης και την αναζήτηση νέων τρόπων έκφρασης π.χ. φόρουμ εργαζομένων, σωματεία βάσης, blogs πολιτικού προβληματισμού κ.α.. Και πάλι: τίποτα δεν προδίκιζε αυτό που θα γινόταν... Γιατί η εβδομάδα που πέρασε άλλαξε αμετάκλητα τα πράγματα. Όχι, δεν κατέβηκε η εργατική τάξη του ιδιωτικού ή δημόσιου τομέα στις «κρίσιμες, παραγωγικές ηλικίες», όχι, δεν κατέβηκε ο «λαός», ΑΛΛΑ ΤΟ ΝΕΑΝΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΑΝΑΓΚΑΣΕ ΜΕ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΟΛΟΙ ΘΕΣΗ, ΑΝΑΓΚΑΣΕ ΤΟΥΣ ΠΑΝΤΕΣ ΝΑ ΔΟΥΝ ΟΤΙ ΚΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ, ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ.

Το αστικό κομματικό σύστημα σε κλονισμό

Ψάχνουν λοιπόν να δούνε τι φταίει, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, «αναλυτές». Μέχρι και οι ίδιοι αναγνωρίζουν έμμεσα ότι η νέα ταξικότητα που δημιουργήθηκε βήμα-βήμα τα τελευταία 20 χρόνια, οι νέες ανισότητες, οι νέοι αποκλεισμοί, εξεγέρθηκαν.

Ψάχνουν να διαχειριστούν μια κατάσταση αλλά δεν μπορούν. Δηλώσεις νομιμοφροσύνης ζητάνε στην Βουλή, αποκήρυξη της βίας. Και όλοι συμμετέχουν στο παιχνίδι, όλα τα κόμματα [2]. Αλλά γνωρίζουν καλά ότι το πρόβλημα είναι πιο βαθύ. Το γνωρίζουν πολύ καλά. Και το χειρότερο για αυτούς είναι ότι δεν έχουν κανένα New Deal στο συρτάρι τους. Ποιος «πράσινος καπιταλισμός», ποιος «νεοκενσούανισμός», ποια «προοδευτική σοσιαλιστική διακυβέρνηση», ποιο «λαϊκό αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο»: πολλά περισσότερα μπήκαν αυτές τις μέρες επί τάπητος και το ξέρουν. Πολλά περισσότερα ζητήθηκαν, πολλά περισσότερα από τα κυβερνητικά προγράμματα που υπόσχονται, που κάθονται και γράφουν σε κλειστά think tanks... Σκεφτείτε, τι σημαίνει π.χ. να αποπλιστεί η αστυνομία, να διαλυθούν τα ΜΑΤ, που ζητάει ο αγωνιζόμενος κόσμος; Και αν γίνει αυτό, ποιος εγγυάται πια την (αστική) τάξη; Και ο κόσμος ενδιαφέρεται πια για την (αστική) τάξη;

Βρισκόμαστε σε ένα μεταίχμιο

Για πρώτη φορά το άγχος της σύγκρουσης βγήκε από την μέση. Μια ζωή έμπαινε το ζήτημα «βίαιη σύγκρουση ή όχι», μια ζωή περιμέναμε την κορύφωση και όλοι τσακώνονταν για το πώς θα ήταν αυτή: ειρηνική ή συγκρουσιακή;

Τώρα ήρθαν τα πράγματα «τούμπα». Ξεκινήσαμε ουσιαστικά με ΜΑΖΙΚΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ και τώρα πια δεν έχουμε το άγχος της βίας. Το μήνυμα για τις δυνάμεις μας το πήραν. Τώρα ξεκινάει η δεύτερη φάση του αγώνα: να λάβει αυτός ευρύτερα κοινωνικά χαρακτηριστικά (δες π.χ. τις καταλήψεις σε δημόσιους χώρους και τις ανοιχτές λαϊκές συνελεύσεις όπως στο Μπραχάμι), να ανοίξει το ζήτημα πέρα από το νεανικό προλεταριάτο, να θέσει και άλλα περιεχόμενα. Κρίσιμο θα είναι αν θα στηριχτεί ο αγώνας σε κοινωνικά υποκείμενα με «υλική σύνδεση» (χωρική, συμφερόντων, κουλτούρας) όπως οι μαθητές και οι φοιτητές. Πολύ κρίσιμο, γιατί μόνο με «σφριγηλά κοινωνικά υποκείμενα» μπορεί να συνδεθεί ο νέος, διάχυτος-επισφαλής εργάτης, καθώς και οι μετανάστες χωρίς φωνή. Και μόνο με κοινωνικά υποκείμενα στον δρόμο μπορεί να κάνει το βήμα και ο «μεσήλικας προλετάριος», ανοίγοντας και τα δικά του ζητήματα (και όχι μόνο βλέποντας πορείες από τους πολιτικοποιημένους). Φαίνεται πάντως ότι υπάρχει πολύ κεκτημένη ταχύτητα και ο αγώνας θα κρατήσει ως τα

Χριστούγεννα. Μετά όλα είναι ανοιχτά.

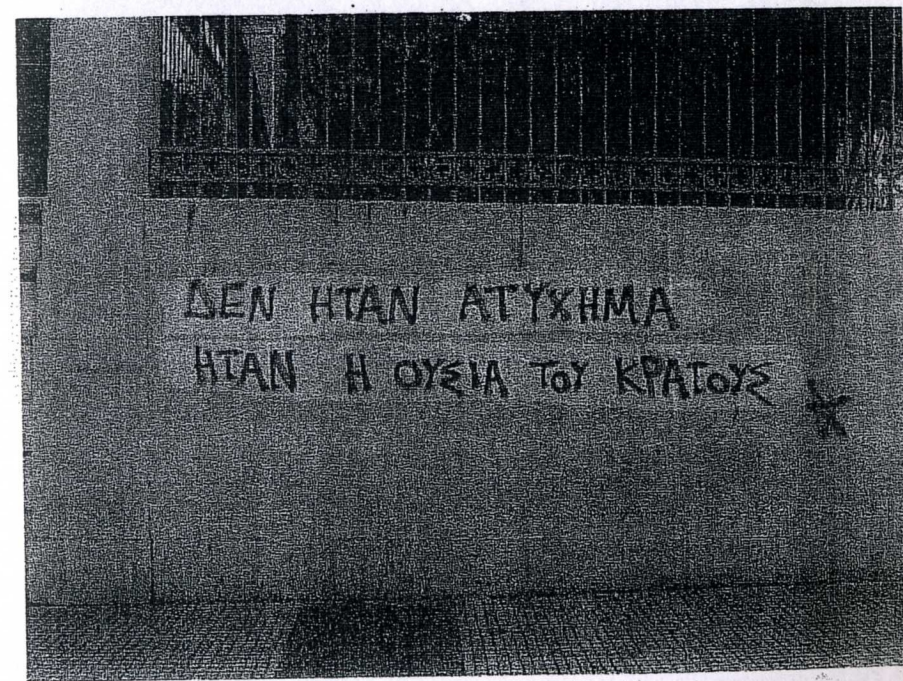
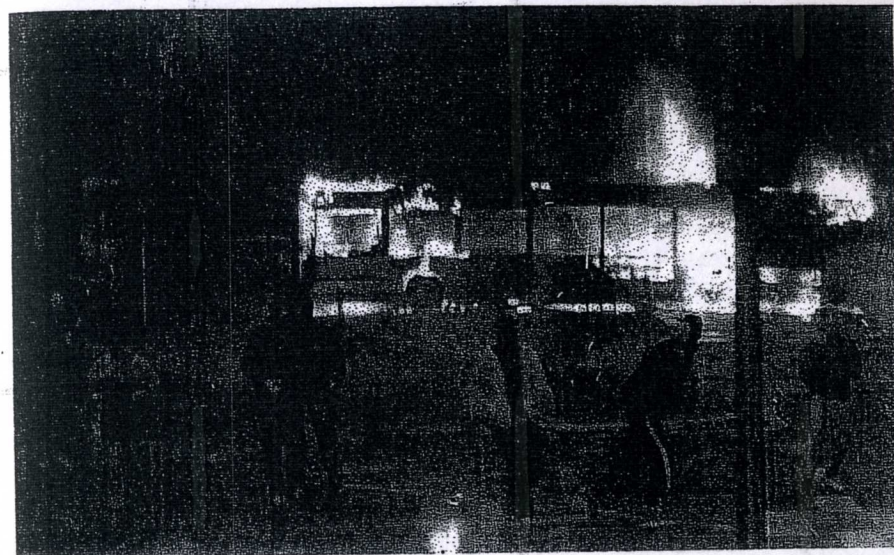
Όπως και να έχει, αυτή η εξέγερση είναι πολύ πιθανόν να λειτουργήσει όπως η ιταλική Piazza Statuto ή ο δικός μας Νοέμβρης του '73: να δώσει δηλαδή κοινωνική αυτό-πεποίθηση, να αντανακλαστεί σε άλλους, νέους αγώνες από εδώ και πέρα. Μπορούμε λοιπόν να το βροντοφωνάξουμε:

Σύντροφοι, είμαστε σε καλύτερη θέση πια!

mr_sun_light, 13 Δεκέμβρη 2008, Θεσσαλονίκη

[1] Σημαντικό ρόλο στο ότι οι μετανάστες 2ης γενιάς μπήκαν στο παιχνίδι ήταν: α) το ότι ο χωρικός αποκλεισμός δεν είναι τόσο έντονος στην Ελλάδα όσο σε άλλες ευρωπαϊκές πόλεις και β) υπάρχει πραγματική επαφή, συνέρευση και προώθηση της ζύμωσης και της αλληλεγγύης μεταξύ των ντόπιων και μεταναστών μαθητών στα σχολεία. Αυτό οφείλεται και στην αδυναμία του Κράτους να προωθήσει μια διαχωριστική εκπαίδευση, αλλά και στην υπέρογκη προσπάθεια ριζοσπαστών εκπαιδευτικών τα τελευταία 15 χρόνια να αίρονται οι αποκλεισμοί και «η Μπρουνίλντα να κάθεται δίπλα στην Δήμητρα». Από αυτούς τους μετανάστες 2ης γενιάς έχουμε κάθε λόγο να περιμένουμε ακόμα περισσότερα. Άλλωστε ιστορικά ήταν πάντα η 2η γενιά μεταναστών που ξεσηκωνόταν σε όλες τις χώρες, και όχι η 1η γενιά, η οποία πάλευε να σταθεί στα πόδια της και να επιβιώσει.

[2] Για τα παραδοσιακά συνδικάτα, ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, αλήθεια, τι να πούμε; Με τον όλο χειρισμό της απεργίας της 10ης Δεκέμβρη φάνηκε το πόσο ανίκανοι είναι πια να εκμεταλλευτούν μια τέτοια κατάσταση αναβρασμού προς όφελος τους, να την διαμεσολαβήσουν και να την χρησιμοποιήσουν για να βελτιώσουν τη θέση τους ως κάστα γραφειοκρατών συνδικαλιστών. Δεν είναι μόνο ότι και οι ίδιοι, με την χρόνια υποταγή τους, δεν έχουν πια εμπειρίες αγώνα και διαμεσολάβησης των αγώνων, αλλά και το ότι δεν έχουν καμία μα καμία επαφή με το οργισμένο νεανικό προλεταριάτο.



Καλωσήρθατε στον 21ο αιώνα

(14/12/08)

spinanelcuore.wordpress.com

Δεν θέλω να κάνω μια αποτίμηση των γεγονότων. Στην πραγματικότητα, ακόμα και το να λέω τη λέξη γεγονότα αποτελεί έναν περιορισμό, μια μείωση των διεργασιών που συμβαίνουν ακόμα. Γεγονός σημαίνει κάτι τετελεσμένο. Όμως όλα αυτά που ζήσαμε δεν είναι κάτι που έγινε και πέρασε, ένα γεγονός, είναι η κόψη ενός κύματος που ίσως ξεκίνησε με τους αγώνες των φοιτητών και των εκπαιδευτικών τα τελευταία χρόνια. Το κύμα αυτό μόλις άρχισε να σπάει και εμείς βρισκόμαστε ακριβώς σε αυτή την κόψη, σε αυτό το γύρισμα των καταστάσεων.

Εξέγερση; Σίγουρα. Τα χαρακτηριστικά της είναι αυτά που είναι, είτε το θέλουμε είτε όχι. Στην πραγματικότητα η κίνηση αυτή υπερέβη τόσο τη σκέψη και τη δράση της αριστεράς, όσο και της σκέψη και τη δράση του 'χώρου'. Ακόμα και οι θεωρητικοί της εξέγερσης οι οποίοι ανήκουν κατά πλειοψηφία στο χώρο, ούτε προέβλεψαν αλλά ούτε και μπόρεσαν να μετατρέψουν τους τακτικούς στόχους σε στρατηγικούς. Η εξέγερση είναι μια μπερδεμένη υπόθεση, σίγουρα. Και δεν μπορούμε να περιμένουμε να έχει ξεκάθαρη σκέψη, λογική συνοχή και αρθρωμένο λόγο. Όλα αυτά θα έρθει κατόπιν η ιστορία να τα ανακαλύψει, αν τα εφεύρει ή να τα συνθέσει από ένα μωσαϊκό ανθρώπων, δράσεων και εκτιμήσεων. Δυο χαρακτηριστικά όμως είναι αυτά που εμένα τουλάχιστον μου μένουν ως κεφαλαιώδη αυτής της εξέγερσης, τα οποία θα μας συνοδεύσουν για πολύ καιρό ακόμα. Το πρώτο είναι η λεγόμενη «τυφλή βία» των σπασμάτων και το δεύτερο η ταχύτητα με την οποία οργανώθηκε η εξέγερση αυτή.

Εδώ θέλω περισσότερο να σταθώ στις καταστροφές, δε με ενδιαφέρει να τις δικαιολογήσω. Δε με νοιάζει αν είναι σωστές ή λάθος. Η ιστορία δεν είναι σωστή ή λάθος. Οι κρατούντες μπορεί να ζητάν τη δημόσια καταδίκη τους από τους πάντες. Η υποκρισία όμως, που αλλού τους εξυπηρετεί τέλεια, εδώ δεν πιάνει. Όσοι και να δηλώσουν μετάνοια, να πουν «αποταξάμην τας ζημίας» και να φτύσουν τρις, το φαινόμενο αυτό θα επανέρχεται. Οι «σπάστες» των γαλλικών προαστείων ήρθαν και στην Ελλάδα. Όσο και να στοχοποιούν τον αντιεξουσιαστικό «χώρο» και να του ρίχνουν όλη την ευθύνη, ακόμα και οι πιο ανόητοι από αυτούς καταλαβαίνουν πόσο γενικευμένο ήταν το φαινόμενο των «τριών ημερών». Η υποκρισία τους γίνεται στρουθοκαμηλισμός. Η αριστερά από την πλευρά της νοιάζεται να επενδύσει με λέξεις

τις πράξεις ενός πλήθους. Ενδιαφέρεται να το προικίσει με λογική, με δομημένο λόγο. Δεν της αρέσουν οι άναρθρες κραυγές, δεν της αρέσει η έλλειψη ορίων. Θέλει μέτρο, πολιτικές κινήσεις, κριτική, σκέψη. Ίδου λοιπόν, τα έχει, αλλά όχι όπως τα περίμενε και τα φαντασιωνόταν.

Ας σταθούμε στις καταστροφές, έχει σημασία. Ας μην τονίσουμε προς το παρόν τα άλλα στοιχεία, τα οποία σίγουρα υπάρχουν, την κάθοδο στο δρόμο ομάδων που δεν είχαν ξανακατέβει ποτέ, τη ριζοσπαστικοποίηση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού, την ανάδυση θεμάτων που δεν είχαν θιχτεί ποτέ, την κριτική της αστυνομικής βίας, τα αμέτρητα περιστατικά αλληλεγγύης. Ας σκύψουμε λίγο στην υστερία των μμε και των μαγαζατόρων. Δικιά μου σκέψη είναι ότι η βία αυτή, αν ήταν βία, δεν ήταν καθόλου «τυφλή», όπως τη θένε τα μμε αλλά και τη βλέπουν πολλοί μέσα στο κίνημα. Στην πραγματικότητα ήταν μια πολύ ανοιχτομάτα βία, πολύ ξεκάθαρη και στοχευμένη.

Ένα ξεχασμένο σχετικά κομμάτι της θεωρίας του μαρξ ήταν η κριτική του για το φετιχισμό του εμπορεύματος. Βέβαια η επίσημη αριστερά αγαπά να διαβάσει το μαρξ όπως της γουστάρει, αλλά σίγουρα ένα κόμμα που αυτοκαθορίζεται μαρξιστικό-λενινιστικό δεν μπορεί να αγνοεί το ευαγγέλιό του, έστω αλέκα; Τέλος πάντων, ας γυρίσουμε στο φετιχισμό. Είπε τότε λοιπόν ο μαρξ ότι το εμπόρευμα έχει τη δυνατότητα να αποκρύπτει τις κοινωνικές σχέσεις που συνετέλεσαν στην παραγωγή του. Στον ύστερο καπιταλισμό το εμπόρευμα έχει αποκτήσει ένα ακόμα χαρακτηριστικό, το οποίο είναι η αυτονομία του. Δεν υποτάσσεται πια, το επιτυχημένο εμπόρευμα στο νόμο της προσφοράς-ζήτησης, πάντως όχι όπως στο παρελθόν. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι τα κινητά. Κανείς δεν ήξερε ότι τα χρειάζεται πριν κατακλύσουν την αγορά. Τώρα, όλοι αναρωτιούνται πως ζούσαν χωρίς αυτά. Το εμπόρευμα πλέον δημιουργεί το ίδιο, μέσα από τη συνθήκη της διαφήμισης, την ανταλλακτική του αξία, και όχι η αξία χρήσης του. Ταυτόχρονα, ο όψιμος καπιταλισμός (επιτέλους μετά το λιάπη δεν αισθανόμαστε γραφικοί όταν μιλάμε για καπιταλισμό) έκανε άλλο ένα μεγάλο κατόρθωμά: κατάφερε να μετατρέψει σε εμπόρευμα ακόμα και καταστάσεις, συνθήκες, και ανάγκες οι οποίες θεωρούνταν αυτονόητες. Όπως οι μεγάλοι ιδιοκτήτες γης πριν από τη βιομηχανική επανάσταση περιέκλειαν μεγάλες εκτάσεις με φράχτες και απαγόρευαν στους χωρικούς ακόμα και να μαζέψουν χόρτα από αυτές, έτσι και ο καπιταλισμός περικλείει σχεδόν

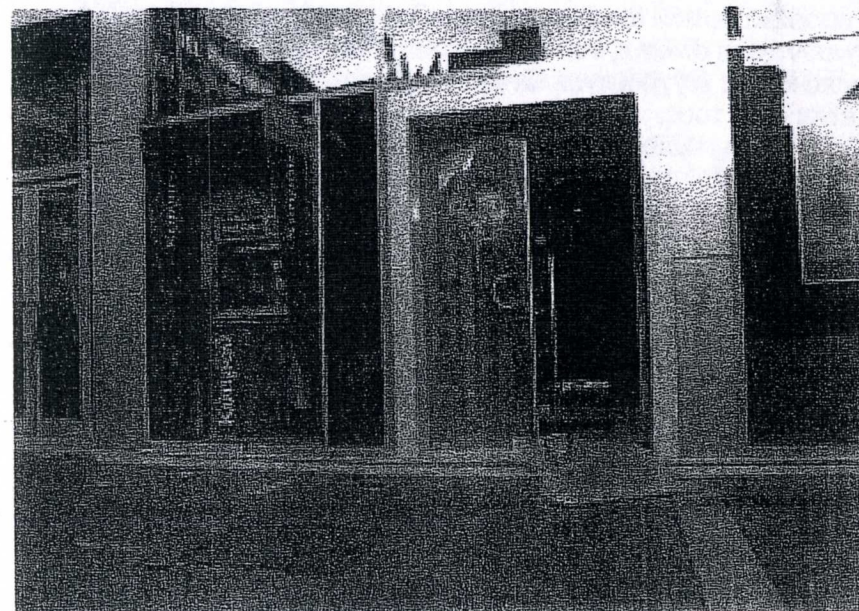
αυτόματα πλέον κάθε ανθρώπινη έκφραση και βάζει εισιτήριο στην πόρτα. Ένα απλό παράδειγμα είναι το νερό. Σκεφτείτε πως είμαστε αναγκασμένοι να πληρώνουμε ένα αγαθό το οποίο είναι απαραίτητο σε μας. Ή οι δημόσιοι χώροι. Σε χώρες όπως η αγγλία, είναι πλέον αδύνατο να σταθείς κάπου στο δρόμο, να καθίσεις κάπου, χωρίς να πληρώσεις για έναν καφέ ή κάτι άλλο, διότι όλοι σχεδόν οι δημόσιοι χώροι, οι πιο προστατευμένοι ας πούμε γιατί εκεί βρέχει και συνεχώς, είναι πλέον εμπορικοί. Μη σας φαίνεται μακριά η αγγλία, έρχεται και από εδώ το κόλπο.

Η κατάλυση της «κανονιστικής» ηθικής που συμβαίνει σε μια εξέγερση σημαίνει ότι καταρρίπτονται εκείνοι οι κανόνες που ρυθμίζουν τη συμπεριφορά σου υπό κανονικές συνθήκες. Το γεγονός ότι πρώτη από όλες καταλύθηκε η συνθήκη του εμπορεύματος είναι χαρακτηριστικό. Αυτός ή αυτή που έχωνε την πέτρα στη βιτρίνα το έκανε από οργή; Σύμφωνα. Ας πούμε πως ναι. Γιατί όμως η οργή αυτή δεν περιορίστηκε στους μπάτσους, γιατί αυτή η οργή δεν κατευθύνθηκε μόνο στα κρατικά κτήρια αλλά γύρισε και προς τις φανταχτερές βιτρίνες; Πολλά μαγαζιά «πλιατσικολογήθηκαν» όπως το θέτουν τα μμε (λες και αυτό που συμβαίνει τα τελευταία χρόνια δεν είναι πλιάτσικο από το ίδιο το κράτος, λες και η συνθήκη η ίδια της καθημερινής εργασίας δεν είναι πλιάτσικο από τους εργοδότες μεγάλους και μικρούς, μεγάλους και μικρούς, έ; Να το λέμε). Δεν πλιατσικολογήθηκαν όμως μόνο. Είδαμε μικρούς και μεγάλους, ανεξαρτήτως χρώματος φύλου και ηλικίας, όχι μόνο να παίρνουν, αλλά και να ποδοπατάνε, να καταστρέφουν, να πετάνε, να μοιράζουν, να βουτάνε τα χέρια τους μέσα σε συρτάρια και προθήκες γεμάτες πράμα, γεμάτες εμπόρευμα. Είδα ανθρώπους να παίρνουν πράμα από φτώχεια και ανάγκη, αλλά είδα και άλλους να το βουτάνε μετά χαράς και ας είχαν άλλα τόσα στο σπίτι.

Αυτό, κυρίες και κύριοι, είναι για μένα η έμπρακτη κριτική του εμπορεύματος. Πως αλλιώς μπορείς να απαντήσεις σε ένα κωλοσύστημα το οποίο προσπαθεί να σε πείσει πως όλα είναι δικά σου, κρύβοντας ταυτόχρονα τόσο την εκμετάλλευση που βρίσκεται πίσω από την παραγωγή αυτού του «όλα», όσο και την εκμετάλλευση που βρίσκεται πίσω από την προσπάθειά σου να το αποκτήσεις; Αν κάποιος φταίει για το πλιάτσικο και την καταστροφή που έγινε, αυτός είναι οι διαφημιστικές εταιρείες. Όπως είπε και ένας σύντροφος, εμείς φταίμε που τις πήραμε στα σοβαρά; Όταν βουτάς τα χέρια σου σε τέτοιο πράμα, ελεύθερα, χωρίς τα κάγκελα της σχέσης-εμπόρευμα, τότε μόνο

καταλαβαίνεις πόσο ευτελές και ανάξιο λόγου και κόπου είναι αυτό που σου πλάσαραν τόσο καιρό. Τότε, τι; Το κλέβεις, το ποδοπατάς, το πετάς, το φτύνεις. Κάποτε είχε βγει μια μπροσούρα ενάντια στη βία (στα αγγλικά, αν θυμάμαι καλά) με τον τίτλο «δεν μπορείς να σπάσεις μια κοινωνική σχέση», ή κάτι τέτοιο. Αυτό αληθεύει. Το κεφάλαιο δεν είναι ένα πράγμα, είναι μια κοινωνική σχέση. Αλλά από κάπου πρέπει να αρχίσεις, δεν είναι έτσι; Και η αρχή έγινε.

Έτσι βλέπω εγώ μια συγκεκριμένη στιγμή της εξέγερσης αυτής, και ίσως η άποψή μου να είναι και ελέγξιμη. Επειδή ο χρόνος δε μου επιτρέπει να επεκταθώ, θα σταματήσω εδώ.



(τράπεζα Κύπρου)

Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας...

(15/12/08)

faggotantinternational.blogspot.com

Μετά από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου ζούμε μια πρωτοφανή κατάσταση αναβρασμού, ένα ξεχειλίσιμα οργής που δεν λέει να σταματήσει. Μπροστάρηδες σε αυτό τον ξεσηκωμό είναι οι μαθητές, οι οποίοι με αστείρευτο πάθος και με ένα πηγαίο αυθορμητισμό έχουν ανατρέψει όλα τα δεδομένα. Δεν μπορείς να σταματήσεις κάτι που δεν ελέγχεις, κάτι που οργανώνεται αυθόρμητα και με όρους που δεν κατανοείς. Αυτή είναι η ομορφιά αυτού του ξεσηκωμού. Οι μαθητές κάνουν ιστορία και αφήνουν τους άλλους να τη εντάξουν ιδεολογικά και να τη γράψουν. Οι δρόμοι, η πρωτοβουλία, το πάθος είναι δικό τους.

Μέσα στα πλαίσια της γενικότερης κινητοποίησης, με ατμομηχανή τα μαθητικά συλλαλητήρια, υπάρχει και μια μαζική συμμετοχή της δεύτερης γενιάς των μεταναστών και αρκετών προσφύγων. Οι πρόσφυγες κατεβαίνουν μεμονωμένα, χωρίς κάποια ιδιαίτερη οργάνωση, με έναν αυθορμητισμό και με μια ορμή που χαρακτηρίζει τις κινητοποιήσεις τους. Αυτή τη στιγμή είναι το πιο μαχητικό κομμάτι των ξένων στη Ελλάδα. Έτσι και αλλιώς είναι πολύ λίγα αυτά που έχουν να χάσουν.

Τα παιδιά των μεταναστών κινητοποιούνται μαζικά και δυναμικά κυρίως μέσα στα πλαίσια των σχολικών και φοιτητικών δράσεων ή μέσα από τις οργανώσεις της αριστεράς και άκρας αριστεράς. Είναι και το πιο ενταγμένο κομμάτι των μεταναστών, το πιο θαρραλέο. Δεν είναι σαν τους γονείς τους που ήρθαν με σκυμμένο το κεφάλι σαν να ζητιανεύανε ένα κομμάτι ψωμί. Είναι μέρος της ελληνικής κοινωνίας, καθώς δεν γνώρισαν άλλη. Δεν ζητιανεύουν κάτι, διεκδικούν δυναμικά να είναι ισότιμοι με τους έλληνες συμμαθητές τους. Ισότιμοι στα δικαιώματα, στο δρόμο, στα όνειρα.

Για μας τους οργανωμένους μετανάστες είναι ένας δεύτερος γαλλικός Νοέμβρης του 2005. Δεν είχαμε ποτέ αυταπάτες ότι όταν η οργή του κόσμου ξεχειλίζε θα μπορούσαμε να την κατευθύνουμε. Παρά τους αγώνες που έχουμε δώσει όλα αυτά τα χρόνια ποτέ δεν μπορέσαμε να πετύχουμε τέτοιες μαζικές αντιδράσεις. Τώρα είναι η ώρα να μιλήσουν οι δρόμοι. Η κραυγή που ακούγεται είναι για τα 18 χρόνια βίας, καταπίεσης, εκμετάλλευσης, εξευτελισμού. Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας.

Αυτές οι μέρες είναι για τους εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες δολοφονημένους στα σύνορα, στα τμήματα, στους χώρους εργασίας. Είναι για τους δολοφονημένους από μπάτσους ή αγανακτισμένους πολίτες. Είναι για τους δολοφονημένους επειδή πέρασαν τα σύνορα, επειδή δούλευαν σαν τα σκυλιά, επειδή δεν σκύψανε το κεφάλι, για το τίποτα. Είναι για τον Γκραμόζ Παλούσι, τον Λουάν Μπερντελίμα, τον Εντισόν Γιάχαι, τον Τόνυ Ονούχα, τον Αμπντουρακίμ Ιντρίζι, τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ και τόσους άλλους που δεν ξεχάσαμε.

Αυτές οι μέρες είναι για την καθημερινή αστυνομική βία που έχει μείνει αναπάντητη, ατιμώρητη. Είναι για τον εξευτελισμό στα σύνορα, στα κέντρα αλλοδαπών που συνεχίζεται ακόμα. Είναι για τις κατάφωρες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, τους μετανάστες και πρόσφυγες που είναι άδικα στις φυλακές, τη δικαιοσύνη που μας στερήθηκε. Ακόμα και τώρα, στις μέρες και νύχτες του ξεσηκωμού, οι μετανάστες πληρώνουν βαρύ τίμημα με επιθέσεις ακροδεξιών και μπάτσων, με απελάσεις και ποινές φυλάκισης που τα δικαστήρια μοιράζουν με χριστιανική αγάπη σε εμάς τους άπιστους.

Αυτές οι μέρες είναι για την εκμετάλλευση που συνεχίζεται αμείωτη για 18 χρόνια. Είναι για τους αγώνες που δεν ξεχάστηκαν στους κάμπους στο Βόλο, τα ολυμπιακά έργα, την Αμαλιάδα. Είναι για τον ιδρώτα και το αίμα των γονιών μας, για τη μαύρη εργασία, τα ατελείωτα ωράρια. Είναι για τα παράβολα, τα πρόστιμα, τα ένσημα που πληρώνουμε και δεν θα μας αναγνωριστούν ποτέ. Είναι για τα χαρτιά που θα κυνηγάμε μια ζωή σαν να είναι λαχείο.

Αυτές οι μέρες είναι για το τίμημα που πληρώνουμε απλά για να υπάρχουμε, να αναπνέουμε. Είναι για όσες φορές σφίξαμε τα δόντια, για τις προσβολές που ανεχτήκαμε, τις ήττες που χρεωθήκαμε. Είναι για όσες φορές δεν αντιδράσαμε ενώ είχαμε όλους τους λόγους του κόσμου. Είναι για όσες φορές αντιδράσαμε και ήμασταν μόνοι γιατί ο θάνατος και η οργή μας δεν χωράγανε σε σχήματα, δεν έφερναν ψήφους, δεν πουλούσαν στα δελτία των 8.

Αυτές οι μέρες είναι όλων των περιθωριακών, των αποκλεισμένων, των ανθρώπων με τα δύσκολα ονόματα και τις άγνωστες ιστορίες. Είναι για όσους πεθαίνουν καθημερινά στο Αιγαίο και στον Έβρο, για όσους δολοφονούνται στα σύνορα ή στην Πέτρου Ράλλη, είναι των τσιγγάνων στο Ζεφύρι, των ναρκομανών στα Εξάρχεια. Αυτές οι μέρες είναι των παιδιών της

Μεσολογγίου, των ανένταχτων, των ανεξέλεγκτων μαθητών.
Χάρη στον Αλέξη αυτές οι μέρες είναι όλων μας.

18 χρόνια βουβής οργής είναι
πολλά.
Όλοι στους δρόμους, για την
αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια!
Δεν ξεχάσαμε, δεν ξεχνάμε,
αυτές οι μέρες είναι και δικές σας
Για τον Λουάν, τον Τόνυ, τον
Μοχάμεντ, τον Αλέξη....

Στέκι Αλβανών Μεταναστών



ΦΕΤΟΣ ΟΙ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΙΟΙ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΝΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
(7/12/08)
halastor.blogspot.com

«Θα γίνεστε όλο και μικρότεροι, ω μικροί άνθρωποι! Γίνεστε ψίχουλα, ώ εσείς που αγαπάτε την άνεση! Θα καταστραφείτε- από τις πολλές μικρές αρετές σας, από τις πολλές μικρές παραλήψεις σας, από την πολλή εγκαρτερησούλα σας! Οι πάρα πολλές προφυλάξεις, οι πάρα πολλές προφυλάξεις, οι πάρα πολλές υποχωρήσεις : αυτή είναι η γη όπου φυτρώσατε!» - Φρ. Νίτσε

Δεν ήταν μόνος του ο "νταής" μπάτσος, όταν εκτελούσε εν ψυχρώ τον Αλέξη. Δεν ήταν μόνο το δόγμα Πολύδωρα ("εσείς είστε το κράτος") που όπλισε το ένστολο γουρούνι. Είναι όλες αυτές οι αφοπλισμένες συνειδήσεις που οπλίζουν τους μπάτσους να εκτελούν εν ψυχρώ μαθητές, μετανάστες, τσιγγάνους, νεολαίους, παραβάτες της δολοφονικής νομιμότητας. Είναι οι "έντιμοι και φιλήσυχοι", που με την παθητικότητα τους οικοδομούν την υπάρχουσα αθλιότητα (ναι, και η παθητικότητα είναι πράξη...).

Είναι οι αθώοι, οι τηλεθεατές, οι ψηφοφόροι, οι καταναλωτές που στεκόντουσαν δίπλα στον μπάτσο που σκότωσε τον Αλέξη.

Γι αυτό ας σταματήσουν τους θρήνους για τις καταστροφές της ιδιωτικής (δηλαδή της ατομικής τους φτώχειας). Ας σταματήσουν να θρηνούν επειδή δεν μπορούν να κατέβουν για φρέντο στα Εξάρχεια, για ψώνια στην Ερμού, για σεξουαλική κατανάλωση στον Βαρδάρη. Αδιαφορούμε για τον "θάνατο του εμποράκου". Ίσα ίσα, πολεμάμε για το θάνατο της εμπορευματικής / θεαματικής κοινωνίας. Ας τοποθετήσουν τα χριστουγεννιάτικα δέντρα εκεί που ξέρουν. Φέτος οι τσιμεντουπόλεις θα φωταγωγηθούν απ τις μολότοφ. Ας γίνει το κάθε σπίτι γιάφκα, η κάθε γειτονιά εμπόλεμη ζώνη. Ας τιμηθεί επαναστατικά η μνήμη του Αλέξη, μ ένα γενικευμένο μητροπολιτικό αντάρτικο ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, ενάντια στην χούντα της αστυνομίας και των "καταστηματαρχών".

«Εδώ υπάρχει αρκετός κεραυνός για να μάθουν να ακούνε
ακόμα και οι τάφοι»

Πολύκαρπος Γεωργιάδης
Φυλακές Κομοτηνής 7/12/2008

